

Ἡ ζωή μας εἶναι πράγματι, ὅπως λέγει ὁ ἱερός Χρυσόστομος «ἓνα ὄνειρο, πού καθώς παρέρχεται ἡ νύχτα φεύγει, ἓνα ἀνοιξιάτικο λουλούδι, που γρήγορα μαραίνεται, μιά πομφόλυγα, πού εὐκολα διαρρηγνύεται, καπνός, πού διαλύεται..»

Ἦτσι, περισσότερο ἀπό κάθε ἄλλη φορά αἰσθάνομαι αὐτή τήν ὥρα, Πέμπτη, 8 Μαρτίου 2018, ὥρα 3:15 μ.μ., ὅταν εὐρισκόμενος στήν Ἄνω Μερά καί στό μικρό Ἡσυχαστήριό μου, στό Καλό Λειβάδι, προετοιμαζόμενος νά τελέσω τήν ἐτήσια μνήμη τῶν Ἀγίων Τεσσαράκοντα Μαρτύρων, στόν ἐορτάζοντα φερώνυμο, ποτέ Ἑνοριακό, Ναό τῆς πόλεως, μοῦ ἀνηγγέλη ἡ εἰς Κύριον ἐκδημία τοῦ φιλοστόργου Πνευματικοῦ μου Πατέρα καί Γέροντά μου Ἀρχιμ. Φιλάρετου Γεροντάρη, Ἡγουμένου τῆς Μονῆς μας, τῆς Παναγίας μας Τουρλιανῆς, μαζί μέ τόν ὁποῖο συνοδοιπόρησα ἀδιατάρακτα πενήντα χρόνια.

Ἦμουν δεκαπέντε ἐτῶν, ὅταν πῆγα στό Μοναστήρι, καί θυμᾶμαι τήν εἰκόνα, πού ἀπετύπωσε στή σκέψη μου ἡ μνήμη, αὐτή ἡ ἐσχάτη ἐπιστάτισσα τῆς ζωῆς μας, ὅταν τόν πρωτοεῖδα: ἓνα νέο, μέ κατάμαυρα μαλλιά, πού ἔφθαναν ἕως τή μέση του, καί κατάμαυρα γένεια, πού σκέπαζαν τήν καλογερική ζώνη του, μέ τά χαρακτηριστικά μαῦρα γυαλιά.

Ὅταν πῆγαμε στό κελλί του, σέ ἓνα μικρό τσίγγινο σκεῦος τῆς ἐποχῆς ἐκείνης εἶχε ρεβύθια, πού τοῦ εἶχε φέρει μία κυρία ἀπό τήν Ἄνω Μερά, μέ λίγο ψωμί, καί τά μοιράστηκε μαζί μου.

Ἀπό τότε, ποτέ δέν ἔφυγα ἀπ' αὐτό τό κελλί!

Ὅταν τό Σχολεῖο ἔκλεινε, Χριστούγεννα καί Πάσχα καί καλοκαίρι, τήν ἄλλη μέρα κιόλας βρισκόμουν στό Μοναστήρι.

Ἀπό τήν ἡλικία αὐτή, δέν ἔκανα ποτέ γιορτές στό σπίτι μου, με τούς δικούς μου.

Ὅ, τι θυμᾶμαι ἀπ' αὐτές τίς μέρες εἶναι μέ τόν Ἡγούμενο στό Μοναστήρι μας, Ψάλτης ἐγώ στό ἀναλόγιο καί ἐκεῖνος μέ τή χαρακτηριστική του φωνή καί τά ὠραῖα ἄμφια, πού πάντοτε μέ ἐντυπωσίαζαν, ἀγωγιάτης νά κρατάω τό χαλινάρι στό γαῖδουράκι τῆς Μονῆς κατά τίς μακρυνές μας ἐπισκέψεις σέ Παρεκκλήσια, γιά νά λειτουργήσει, νά τοῦ κρατάω τό τρίχινο δισάκι μέ τά σκεύη, καί πολλές φορές νά ἔχουμε ἀγρυπνήσει μαζί στό ἱερό Βῆμα, γιά νά τελέσουμε πρωί-πρωί τή Θεία Λειτουργία σέ πιο μακρινά Παρεκκλήσια, γιά νά γυρίσουμε μετὰ στό Μοναστήρι γιά τίς δουλιές του. .

Καί ὅταν ἐρχόταν στήν Ἀθήνα, πάντα ἐγώ στό καράβι, στόν Πειραιᾶ νά τόν παραλάβω καί νά τόν μεταφέρω στούς οἰκιακούς του.

Ἦμουν μαθητής Λυκείου ἀκόμα, ὅταν εἶχε ἀγοράσει Ἀρχιερατικά Ἄμφια καί Μανδύα καί τά φύλαγε στό Μοναστήρι, σέ εἰδική θέση μέσα στό Ἱερό, τά ὁποῖα μοῦ χάρισε, ὅταν ἔγινε Μητροπολίτης.

Όταν ήρθε η ώρα να χειροτονηθῶ Διάκονος καί μέ ἔκειρε Μοναχό στό Καθολικό τῆς Μονῆς, στίς 17 Ἰουλίου 1977, θυμᾶμαι τά δακρυσμένα μάτια του, ὅταν εἶπε αὐθόρμητα λίγα λόγια πρός τό ἐκκλησίασμα, πρίν τήν κουρά μου, καί μετά, στό Ἡγουμενεῖο ἀπλώθηκε τό χρυσογάλαζο ὕφασμα, πού, μετά ἀπό προσευχή καί εἰδική Ἀκολουθία, ὁ Ἀρχιμανδρίτης Βαρνάβας ἔκοψε καί τό ἔρραψε γιά τή Χειροτονία μου, στίς 31 Ἰουλίου τοῦ ἴδιου ἔτους.

Δικό του δῶρο ἦταν καί τά ἄμφια, πού μοῦ ἀγόρασε ἀπό τό Κατάστημα τοῦ Βαλαδῶρου γιά τήν εἰς Πρεσβύτερο Χειροτονία μου, τό 1978.

Όλα τά χρόνια τῆς ἱεροκηρυξίας μου το Μοναστήρι ἦταν γιά μένα τό καταφύγιο καί ἡ παρουσία τοῦ Γέροντα παραμυθία.

Όταν ἔγινα Ἐπίσκοπος ἦταν ἀπό τούς πρώτους πού σκίρτησε ἡ καρδιά του ἀπό χαρά καί ὅταν μέ ὑποδέχθηκε στό Μοναστήρι, 10 Μαρτίου 2002, δέν θά λησμονήσω πόσο προσπάθοῦσε νά κρύψει τή συγκίνησή του, καθῶς μέ καμάρωνε στόν ξυλόγλυπτο καί χρυσόφωτο Δεσποτικό Θρόνο τῆς Μονῆς.

Δεκαεπτά χρόνια πέρασαν ἀπό τότε καί συνεργασία μας ὑπῆρξε ἄριστη, ὅλες τις πρωτοβουλίες μου γιά τή Μονή τίς συνυπέγραψε, μαζί διασώσαμε τήν περιουσία της, τά τελευταῖα χρόνια, μέ τά τεράστια οἰκονομικά προβλήματα, τά ὁποῖα γονάτισαν καί λύγισαν τή Μονή, βρήκαμε λύσεις καί τρόπους νά τῆς δώσουμε πνοή γιά τό μέλλον.

Ποτέ δέν ἀρνήθηκε τή βοήθειά του στήν Ἱερά μας Μητρόπολη, στόν Παιδικό μας Σταθμό, στό Γηροκομεῖο μας, ἀλλά καί στίς ἐκδόσεις μας.

Ένας ἄλλος κρίκος σ' αὐτή τήν πνευματική σχέση εἶναι τά κατά σάρκα ἀνήψια του Κυριάκος καί Κωνσταντῖνος, πού στάθηκαν τίς μέρες αὐτές τῆς δοκιμασίας του Ἄγγελοι φωτεινοί κοντά του, ἀλλά, δυστυχῶς, οἱ σκοτεινές πτέρυγες τοῦ θανάτου φάνηκαν πιό δυνατές ἀπό τή δική τους θέληση.

Δέν μπορῶ νά κατανοήσω γιατί πρίν λίγες μέρες, νύχτα, μέ πρόβλημα στήν ὄρασή του βγῆκε ἀπό τό Μοναστήρι νά εὐλογήσει μία πίττα τοῦ Ἁγίου Βασιλείου, ἐνῶ καί τήν ἡμέρα, πολλές φορές, ἀπέφευγε νά κυκλοφορεῖ μόνος του.

Ἦταν ἡ ἀγωνία μου καί οἱ πολλές προτροπές μου, προσωπικές καί τηλεφωνικές, νά μήν εἶναι μόνος, νά παίρνει τά φάρμακά του, γιά νά μή τοῦ συμβεῖ κάτι, γιατί, ὅπως τοῦ ἔλεγα πάντα, «εἶστε πολύτιμος καί θέλουμε νά εἶστε ἐδῶ, ὡς τά βαθιά σας γηρατειά»!

Καί ἔτυχε ἓνα συμβάν ἀπροσδόκητο γιά νά μήν ἐπιστρέψει ποτέ πίσω...

Καλέ μου Γέροντα καί Πατέρα,

φεύγεις μέν καί ἡ σωματική σου ἀπουσία εἶναι γεγονός, ἀλλά πάντοτε θά πλανᾶται ἡ μορφή σου στό Μοναστήρι μας, γιά νά μᾶς θυμίζει τήν ὑποχρέωσή μας νά

συνεχίσουμε τό ἔργο σου, νά τό στηρίξουμε καί νά τό ἀναδείξουμε, ὅπως τοῦ ἀξίζει!

Νά ἔχουμε τήν εὐχή σου καί μή μᾶς ἐγκαταλείψουν οἱ προσευχές σου ἀπό κεῖ ψηλά, ὅπου τώρα ἱερουργεῖς!

IMAGES/NEWS/2018/MYKONOS/8-3-201888